

Prva nagrada natječaja *Mali Marulić*, 2021.

Hana Veček

BIJELCI

LICA:

PAVO

ŠIMICA

ARGUS

ALBA

BLANKA

KROKAN

TROKAN

PRZNICA

STIPICA

1.scena

(Na sceni se nalazi drvo, na čijoj najnižoj grani spava Pavo, mladi paun. Glava mu je ispod krila. Duboko diše. Iza drveta se šunja drugi paun, vidimo ga kako prtlja oko Pavinog dugog repa i sebi u bradu broji...)

TROKAN: Oko, oko, oko, oko, oko, oko, oko, oko....

(Dolazi paunica Šimica, za razliku od ove dvojice smeđe je boje i nema rep. Starija je, tako se kreće i tako govori.)

ŠIMICA: Trokane! Biži! Sad ću te u oko! Opet brojiš? Pa jesmo sto puta rekli da se ne mogu oka na repu izbrojat dok se rep ne raširi! Kljunom ću te, kad ti kažem! (brzo došepesa za njim, Trokan pobjegne. Dok je vikala, Pavo se probudio, ali je odmah vratio natrag glavu pod krilo i sad se pretvara da spava.)

ŠIMICA: A ti, Pavo, ustaj! Danas je dan! Pavo! Danas ćeš otići u šumu i ubiti zmiju!

(Pavo još više zavuče glavu ispod krila)

ŠIMICA: Pavo, to se ne može prespavati, na trgu su se već skupili paunovi, poglavica nestrpljivo čeka da te isprati u šumu! Pavo!!!! Dobro, onda ništa, ako nećeš ustati, ja odlazim, pa ću doć malo poslije. (Šimica se pravi da je otišla, ali zapravo se samo prikrala Pavi iza leđa, sagnula, ispružila vrat i zakliktala bojni poklič.)

ŠIMICA: (parajući nam uši) Kliiiiiiii-kli-kli-kli-kli-kli-kliiiiiiiii!!!!!!

(Pavo od šoka padne s grane)

PAVO: Prepala si me! Sram te bilo! To si namjerno! A rekla si da ćeš doć malo poslije!

ŠIMICA: Znači priznaješ da si bio budan...

PAVO: Boli me! Slomio sam nogicu! To si ti kriva. Ne idem nikud! (šepa natrag prema drvetu)

ŠIMICA: Da vidim. Daj da vidim nogicu!

PAVO: Ne dam. Boli me!

ŠIMICA: (prijeteći) Paaaaavo!!!! Daj nogicu!!!!

PAVO: Evo! (Pružna nogicu, naslonjen na drvo, Šimica ju gleda i kljunom ga kljucne na par mjesta.)

PAVO: A! A! A a!

ŠIMICA: Neš ti. Nije ti ništa. A stvarno si ko od blata, a ne od mesa! Kako ćeš ti ubit zmiju?

PAVO: Pa ja to stalno i govorim! Ja ne mogu ubit zmiju! Ja jedva glistu ubijem za ručak, ne dolazi u obzir da ubijem zmiju.

ŠIMICA: Ali Pavo, moraš! Moraš je i ubiti i donijeti natrag kao dokaz, inače nećeš moći otvoriti rep.

PAVO: Pa onda neću otvoriti rep.

ŠIMICA: Nije to samo tako. Imaš tri dana da ubiješ zmiju, svaki dan ujutro ideš u šumu i vraćaš se po mraku i ako do treće noći ne doneseš mrtvu zmiju, počupat će ti perje iz repa i morat ćeš čekati još godinu dana da ti naraste novi rep! A ako ti prvo perje isčupaju, novi rep ti nikad ne naraste tako velik i lijep. Imat ćeš najmanje oka u selu!"

PAVO: Baš me briga! Pa šta ako ću imati!

ŠIMICA: Onda te nijedna paunica neće htjeti! I nećeš imati male paunove.

PAVO: Pa ni ti nemaš malih paunova!

ŠIMICA: (Tiho) Nemam. (tišina)

PAVO: Šimice, a kako ću ja ubiti zmiju?

ŠIMICA: Neš ti. Pa to smo puno puta vježbali, ravno kljunom u glavu – bam!- među oči – bam!- pa znaš, isto kao glistu, samo je zmiju još lakše, jer ima veću glavu. I kad ju pogodiš paziš nogice, jer ona zna još dok umire ugrist...

PAVO: Aaaaaa!!! Nemoj mi to govorit!

ŠIMICA: Pavo, sad - što je tu je, u šumu moraš! I da čujem, na što sve moraš pazit?

PAVO: (čujemo da tu pjesmicu odavno zna napamet)

Da bježim glavom bez obzira

Ako baš naletim na tigra

Odluku da donesem dobru

I od svih zmija izbjegavam kobru

I da ne podlegnem pod strahove

Ako naletim na duhove!

ŠIMICA: Tako je, vidiš da sve znaš. Nema baš nekih šansi da naletiš na tigra, nemoj se bakćat s kobrama, nego ubij ljuticu, smeđovku ili zelenku. A ako vidiš duhove, nemoj im se obraćati i pazi da te ne dodirnu.

PAVO: Ma Šimice, to su ti bapske priče. Duhovi ti ne postoje.

ŠIMICA: Postoje, postoje. Ali ti samo s njima nemoj razgovarati, ako ih vidiš. Ajmo sad, već kasnimo!!!! (izlaze sa scene)

2.scena

(U dnu scene šuma. Ispred nje velika čistina. Na sredini, u svjetlosnom topu stoji veliki paun, posebne, velike krune od perja na glavi. Ritualno doziva već okupljene paunove, koji stoje oko njega i njišu se u ritmu.)

POGLAVICA ARGUS: Kaaaaaamo? Kaaaaaamo? Kaaaaaamo? Ooooooovamo! Ooooooovamo!
Ooooooovamo! Ovamo! Dooooođite tu! Dooooođite tu! Tu! tu! Tu!

Dođite nam tu na trg

Skupimo se svi u krug!

(Dolaze Šimica i Pavo)

Evo stiže momak mlad

Po zmiju mu je poći sad!

Svima nam je to na umu

Pavo mora poć` u šumu!

(svi zajedno,osim Pave, lupajući nogicama o pod):

SVI: Svima nam je to na umu

Pavo mora poć u šumu!

POGLAVICA ARGUS: Pavo! Morat ćeš nam hrabrost pokazat, da bi mogo muškost dokazat! Da čujemo, čeg se moraš pazit?

PAVO: (s mukom, ali uskoro mu se svi pridruže)

Da bježim glavom bez obzira

Ako baš naletim na tigra

Odluku da donesem dobru

I od svih zmija da izbjegavam kobru

I da ne podlegnem pod strahove

Ako naletim na duhove!

POGLAVICA ARGUS: Pazi se, Pavo, nagrabusio si

Ako te se dohvate zlodusi!

To mrtve su duše
Što hrabrost ti sruše
I dok ti se oni zlobno smiju
Ti zaboraviš kako ubiti zmiju.

(Argus se približi Pavi i obrati mu se normalnim glasom)

POGLAVICA ARGUS: Ozbiljno ti govorim, Pavo! Ništa im ne vjeruj, što god budu govorili! Ne slušaj ih, bježi od njih glavom bez obzira!

Ti zmiju ubij i kući se vrati
A mi ćemo ti tad svu počast dati!

KROKAN: Poglavica Argus će ti dozvoliti
Da pred nama možeš svoj rep rastvoriti!

TROKAN: Rep ćeš nam ti tad rastvoriti,
Oka ćemo ti izbrojiti!

(Paunovi otvaraju svoje repove kao velike lepeze i plešu)

Oko oko oko oko oko

SVI: Oko oko oko oko oko

Oko oko oko oko oko

POGLAVICA ARGUS: Sad kreni, Pavo, podne se bliži!

(Pavo odlazi prema šumi, svjetlo se mijenja, još dugo čujemo iz pozadine pjesmu paunova)

3.scena

(Šuma. Puna je zvukova - ptica, insekata, majmuna.... Pavo hoda oprezno i svako malo se strese.)

PAVO: Ajme meni! Ja stvarno ne znam kako ću ovo! Šta sad da radim? Stat ću tu pod ovo drvo, tu imam dobar pregled situacije! Tu ću se naslonit, dok ne smislim neki plan. Ajme meni muko moja! Ajme meni muko moja!(stoji i njiše se naprijed - nazad)

ALBA: (nalazi se na grani iznad Pave, lišće ju zaklanja)

Ti si baš u nekim teškim problemima, vidim!

PAVO: (skoči na noge) I jesam! S kime imam čast?

ALBA: Molim?

PAVO: Po glasu bih rekao da ste paunica. Ja sam Pavo, molit ću.

ALBA: Jesam, pogodio si. Alba, drago mi je.

PAVO: Odmarate se gore?

ALBA: Ne, skrivam se.

PAVO: Od koga? (panično) Od tigra?

ALBA: Ma ne! Tu nema tigrova već godinama. To je test. Uskoro postajem punoljetna, pa polažem testove. Skrivanje u šumi je jedan od njih. Ako vidiš nekog od mojih, na primjer poglavicu, reci mi. A ti? Ti isto polažeš testove?

PAVO: Da. Ali mi imamo samo jedan. Ubiti zmiju.

ALBA: Uuuuuu! Mi nemamo ni jedan takav. Naši su uglavnom vezani uz travarstvo, šuljanje i skrivanje. Ja sam najbolja u skrivanju, ali travarstvo mi ide loše.

PAVO: A što je ono travarstvo, poznato mi zvuči?

ALBA: To je ono s biljem – koja je biljka dobra za što. Ono – kad pojedješ previše glista uzmi gorki pelin, i dugo ga žvači, ako si stao na ružnjčin trn i ugnojila ti se nogica, namaži ju sokom betela, ma znaš....

PAVO: Zapravo ne znam, ne sjećam se da smo takvo što učili. Znam da su bile one neke zabranjene vradžbine... nema veze, ne sjećam se. A jel vi živite daleko odavde?

ALBA: Daj mi molim te reci ti.

PAVO: Ovaj... Jel živiš daleko odavde?

ALBA: Dosta daleko, iza onog kraja šume.

PAVO: Kojeg onog?

(Alba proviri i pokaže vratom i glavom prema desno)

ALBA: Onog! (Vidimo joj glavu, vrat i početak krila. I sve je to potpuno bijelo.)

PAVO: (prestravljen, žmireći) Duše! O duše! Nemoj mi se približavat! Nisam te htio uznemiravat!
Oprosti mi duše što je moja nogica u tvoj kročila dom!

ALBA: Molim? Šta blebećeš ti? Šta ti je?

PAVO: Duše, oprosti mi, namjera mi nije bila narušit ti smrt!

ALBA: Smrt? Koju smrt? Aaaaaaaa! Sad znam! Pa ti si jedan od onih koji misle da smo mi duhovi!
Sad se sjećam, učili smo to u školi, ali ja sam mislila da vi više ne postojite, da je to bilo u davnom vijeku! Šta ti ono misliš da sam ja? Duh mrtvog pauna? Mi nismo duhovi, budalo! Mi smo Bijelci!
Najobičniji paunovi bijelci!

PAVO: Ne vidim te.

ALBA: Naravno da me ne vidiš, kad žmiriš, ko neka budala.

PAVO: (pjeva jako glasno, začepio je uši krilima) I ne čujem te! Lalalalalala! U jednoj ljetnjoj noći, tam gdje je dubok dol, isparila je lokvica i ostala je sol! A jedan mali paun tu lokvu traži svud, gdje je kud je nestala to njemu tišti grud!! plače plače paun mali, žali žali paun mali žali srcem sviiiiim!!!! (tišina)

(Pavo šuti, a nakon nekog vremena spusti krila. Albu više ne vidimo. Ali čujemo kako netko gore među lišćem tiho plače.)

PAVO: Duše? Ti plačeš?

ALBA: (kroz suze) Užasno si glup, užasno!!!!

(čujemo lepet krila, pa trk kroz šumu, dok zvuk ne nestane. Pavo stoji naslonjen na drvo, užasno ... tužan.)

PAVO: (tiho) Alba....

4. scena

(Šuma se povlači u pozadinu scena, a za to vrijeme na prosceniju prolaze Krokan, Trokan i Prznica, tri mlada pauna. Sva trojica imaju otvorene repove i nadmeću se.)

TROKAN: Oko, oko, oko, oko, oko, oko, oko, oko, oko!

KROKAN: Prestani mi brojat oka, koliko ti puta moram reć! Znaš da imam dva više od tebe!

TROKAN: A ako su ti otpala dva pera dok si spavao?

KROKAN: Nisu mi otpala.

TROKAN: A ako jesu?

KROKAN: Nisu!

TROKAN: A ako jesu?

PRZNICA: A ajmo sad meni brojat oka!

TROKAN: Tebi smo jučer brojali!

PRZNICA: A ako su mi narasla dva nova dok sam spavao?

TROKAN: Nisu!

PRZNICA: A ako jesu?

TROKAN : Nisu!

PRZNICA: A ako jesu?

TROKAN: Nisu!

(dolazi Poglavica)

POGLAVICA ARGUS: Šta je momci, svađate se? Neka, neka! Je li, Trokane, jesi im oka izbrojio? Da čujem momci, tko ima najviše oka od svih?

SVA TROJICA: ARGUS!

POGLAVICA ARGUS: A koliko oka ima Argus?

SVA TROJICA: Sto!!!!

POGLAVICA ARGUS: Tako je momci, u Argusa sto oka, a vi sad mrš na spavanje.... Nego, samo tren, jel se Pavo već vratio?

TROKAN: Nije još, sad smo bili kod Šimice.

POGLAVICA: (zabrinuto) Huh. Dobro, mrš na spavanje, vojsko okata! Sutra ćete sa mnom u šumu u izvidnicu!

(odlaze na različite strane)

5.scena

(Šimica se sprema na spavanje, penje se na granu, ulazi Pavo)

ŠIMICA: Pavo! Vratio si se! Neka vala! Zmiju nemaš?

PAVO: Nemam. Čak nisam nijednu ni vidio.

ŠIMICA: I, kako je bilo? Strašno?

PAVO: Da, prvo je bilo strašno.

ŠIMICA: A onda?

PAVO: Šta - a onda?

ŠIMICA: Pa prvo je bilo strašno, a poslije?

PAVO: Poslije više nije....

ŠIMICA: A duhove? Nisi vidio?

PAVO: ... Nisam. Stvarno nisam vidio duhove. Šimice, a zašto se mi toliko bojimo tih duhova?

ŠIMICE: A to pitaj poglavicu Argusa. On je... e sad, tu ti ima raznih priča, svašta sam ja čula da je bilo.... Nekad je on nestajao svake godine na mjesec dana – to je bilo prije nego što je postao poglavica – i pričalo se da bi živio s duhovima, navodno mu je jedna bijela srce zamađijala...

PAVO: Bijela! Rekla si bijela!

ŠIMICA: Da, duhovi su ti bijeli. Zato i jesu duhovi, jer su bijeli.

PAVO. Ali ne mora bit, možda to što su bijeli znači baš samo to – da su bijeli. Pauni bijelci.

ŠIMICA: Daj molim te. Da su normalni bili bi šareni, kao mi.

PAVO: Ali nitko nije isti kao nitko drugi! Evo ti – ti si paunica, a nisi nikad snijela jaje.

ŠIMICA: Jesam, snijela sam tri puta po tri jaja. I sjedila sam na njima, tri puta po 28 dana. Ali se iz njih tri puta nije ništa izleglo. Mućak! – reko je poglavica. I još je reko da su to dusi na mene kletvu bacili dok sam šumom hodala.

PAVO: Pa ne vjeruješ valjda u to?

ŠIMICA: Ne znam ni sama u što vjerujem. Ali znam da su na mog dobrog brata Stipicu, kad je bio star ko ti, dusi kletvu bacili i kad je prvi put rep raširio u repu su mu bila tri bijela pera.

PAVO: I? Šta je bilo s njim?

ŠIMICA: Poglavica i ostali paunovi su mu sva pera iz repa počupali i bezrepog ga iz sela istjerali. Više ga nikad nisam vidjela. Valjda ga je tigar pojeo.

PAVO: Ne vjerujem, tu već dugo nema tigrova.

ŠIMICA: Dugo tome i ima. Barem godinu dana prije nego je tebe Poglavica Argus u šumi našao.... Moj dobri Stipica.... a da znaš kakav mu je bio rep! Najmanje sto oka je bilo u njemu! Da nije bilo ta tri bijela pera, tko zna, možda bi on danas bio poglavica, a ne Argus.

PAVO: A gdje je mene Argus našao?

ŠIMICA: To nitko ne zna, ali se isto pričalo da su duhovi nekom jaje ukrali, na njemu sjedili i tebe dobili, ali da te Argus kad si se izlegao od njih spasio. Ali to je sve šš.

PAVO: Šš?

ŠIMICA: Tajna. Sad spavaj, odmori se, valja ti sutra opet po zmiju poći.

PAVO: (zijeve) Tko bi znaoooo... Sve je to mutnooo, moja Šimice..... (spava)

6.scena

(Šuma. Zvukovi. Pavo hoda šumom, više ga, izgleda, nije onoliko strah. Nešto traži.)

PAVO: (šaptom) Alba? Alba? Gdje si? (dolazi do onog drveta od jučer) Alba?

Jel se opet tu skrivaš? Kladim se da i vas tjeraju da se skrivate tri dana...Alba?

Oprosti. Molim te, oprosti. Stvarno sam bio budala. Naravno da nisi duh. Ti si paun.

ALBA: (skrivena u žbunju iza Pave) Paunica.

PAVO: Paunica, tako je. I vi niste dusi, nego bijelci, obični pauni bijelci. (tišina) Ljutiš se? (tišina) Al kad nisam znao, samo sam ponavljao što sam čuo... nisam znao bolje.

ALBA: Sad znaš.

PAVO: Da, sad znam. Oćeš sad izać.

ALBA: Neću. Tu mi je dobro.

PAVO: Dobro, al kad ti dosadi, ti samo izađi, neću se prepast. Bijela – bijela. Neš ti. (tišina) A ti se mene nisi prepala, kad si me vidjela? Tebi je normalno viđat šarene paunove?

ALBA: Da, s nama živi par šarenih paunova. Čak i naša poglavica ima muža koji je šareni paun.

PAVO: Vaša poglavica?

ALBA: Da, naša poglavica Blanca. Tu je u onom šumarku odmah iza, drži ispit iz travarstva. Ja se danas opet skrivam jer sam se jučer prerano vratila, pa danas moram ponoviti ispit. Kad si me ti...

PAVO: Razljutio. Znam. Oprosti. Ali čekaj, vaš je poglavica žena?

ALBA: Da, naša je poglavica žena. To ti je toliko čudno?

PAVO: Da, skoro kao to što si ti bijela. (Smiju se). Ajde izađi.

ALBA: Dobro, nek ti bude.

(Alba krene izlaziti iz grma prema Pavi, trenutak je magičan i u slow- motionu, oni se gledaju, Alba polako zakorači prema njemu i nogicom nagazi na zmiju. Preplašena kobra u slow- motionu skače prema Albi, ali se Pavo baca na kobru i kljunom ju pogađa između očiju. Kobra pada na pod, izvrće se, baca se i zadnjim trzajem zagriže Pavu za nogicu. Pavo pada na pod i tresse nogicom, sve dok mrtva zmija ne padne na pod pored njega.)

ALBA: Pavo!!!! Pavo, ništa ne brini, samo mirno, samo diši, idem po poglavicu, ona je odmah tu i sigurno ima krvospas sa sobom, ili bar zna gdje ga ubrati...

PAVO: Što ima? Alba. Ne idi molim te, ne ostavljaj me!

ALBA: Krvospas! Ne brini, ništa ne brini, odmah se vraćam!

(Alba nestane u žbunju, Pavo leži na podu i tresse se.)

PAVO: (drhtureći, tiho) Alba... vrati se. Da umrem gledajući te... Alba... nevjestice moja bijela....

(Alba se vraća i s njom dolazi velika bijela paunica koja odmah prilazi Pavi i kljunom mu stavlja nešto na nogicu.)

ALBA: Pavo!!!!

POGLAVICA BLANCA: Pavo!!! Trgni se, molim te, nemoj nam zaspivati! Pavo!

(Pavo sklapa oči i glava mu pada. Poglavica Blanca otvara svoj veliki bijeli rep i klikće bojni poklič.)

POGLAVICA BLANCA: Kliiiiiiiiiiiiiiiii- kli- kli- kli- kli- kli- kliiiiiiiiiiiiiiiii!!!!!!!

PAVO: (Naglo razbuđen!)Ona ima rep!

ALBA: (Koja je do sad stajala iza poglavice, prilazi bliže Pavi) Naravno da ga ima, pa i ja ga imam! (I ona otvara svoj prelijepi bijeli rep)

PAVO: (U šoku, krene padat u nesvijest, ali ga Alba kljucne u drugu nogicu.) Aaaa! Kljucnula si me!

ALBA: Kad sam vidjela da ćeš pasti u nesvijest zato što ja imam rep! Stvarno me izluđuješ! Ti se zbilja svemu čudiš, ko picek glisti!

POGLAVICA BLANCA: Dobro, Alba, pusti ga sad, kobra ga je ugrizla, ne moraš ga sad i ti ubiti u pojam. Nije nikad prije vidio paunicu s repom i to mu je čudno. Pavo, stavila sam ti krvospas na ranu, bit će ti uskoro bolje, ali sad ćeš još neko vrijeme biti potpuno nemoćan. Samo diši, (Pavo pokušava nešto reći) nemoj se ni truditi pričati, otrov je preuzeo krvotok, potpuno si oduzet, ali uskoro će krvospas početi sa svojom magijom. Obećajem ti da nećeš umrijeti. Obećajem ti da te nećemo ostaviti samog. I obećajem ti da se nemaš čega bojati.

(Pavo gleda u Albu koja nadureno i istovremeno zabrinuto stoji pored njega, otvorenog repa) Lijepa je, jelda? I hrabra. Možda će i ona biti poglavica jednog dana, ako se malo više posveti travarstvu i ako nauči obuzdavati taj divni, divlji karakter...Sad ću te malo okrenuti na drugu stranu, da ne zaležiš krilo, Alba, pomoz mi, ja ću ga tu s donje strane, čekaj da mu rep.... (okreću ga i Poglavica Blanca naglo stane...) pa on ima... Alba, dođi vidi!!! (Alba kreće prema njoj, ali u taj čas na scenu dotrčavaju Poglavica Argus, Krokan, Trokan i Prznica, Alba i Poglavica Blanca se povlače prema grmlju)

POGLAVICA ARGUS: Mičite se od njega, zlodusi!!!! Ostavite ga na miru!

POGLAVICA BLANCA: Arguse, mi smo samo...

POGLAVICA ARGUS: Ti šuti, zla žena!

POGLAVICA BLANCA: Dođi Alba, idemo!

(Povlače se u grmlje, čujemo još iz daljine Albu.)

ALBA: Pa ne možemo ga ostavit, šta će bit kad vide...

POGLAVICA ARGUS: Šta si mu napravila, zašto se ne miče? Samo smrt siješ oko sebe, svako srce odumre pored tebe, zločinko, zločinko!!!

KROKAN: (Prznica dignje kljunom mrtvu zmiju) Ubio je zmiju! Ipak je uspio! I bit će ga je ona za nogicu ugrizla!

POGLAVICA ARGUS: Krokane i Trokane, pomozite mi da ga odvučemo natrag! Neka bar umre doma. Prznice ponesi zmiju, da vide ostali da je časno umro! Trokane, ne diraj mu pera na repu! Ajmo, na ho- ruk! Hoooo- ruk! Hooo- ruk! Hooo- ruk!

7.scena

(Trg, svi su tamo, Poglavica Argus stoji kraj Pave, s druge strane mu je Šimica. Pavo je zbunjen i tih, ali živ. Ostali važno koračaju uz pjesmu -)

SVI: Oka oka oka oka oka oka oka oka

Danas će se brojiti oka

Oka oka oka oka oka oka oka oka

POGLAVICA ARGUS: Baš nas briga dal smo zli

Moraš biti baš ko mi!

SVI: Baš nas briga dal smo zli

Moraš biti baš ko mi!

POGLAVICA ARGUS: Šaren moraš imat rep

Da bi curi bio lijep!

SVI: Šaren moraš imat rep

Da bi curi bio lijep!

(Krokan i Prznica dovode Pavu u centar kruga)

TROKAN: Rep ćeš svoj sad ti rastvorit

Oka ćemo ti izbrojiti!!!!

(Pavo se saginje i kreće otvarati rep, rep se otvara polako, kao lepeza, prelijep je, prepun šarenih oka, na samom kraju rastvaranja vidimo u samoj sredini repa snop bijelih pera. Uzdah šoka među svima i zatim žamor...)

SVI: Aaaaa! Bijela pera! Bijela pera! Dusi! Kletva!

(Poglavica Argus, zbunjen se okreće, kreće prema Pavi ispred kojeg se već stala Šimica.)

ŠIMICA: Pavo, bježi, čuješ me!

(Ali u taj tren na scenu dolazi veliki šareni paun u društvu bijelih paunica i paunova. Prepoznajemo Poglavicu Blancu i Albu.)

VELIKI PAUN: Šimice, ne mora on nikud bježat!

ŠIMICA: Stipice! Ti si!

POGLAVICA ARGUS: Nakazo! Izdajico! To sam i mislio, da si prešao Bijelcima i postao njihov poglavica!

ŠIMICA: Nisam postao njihov poglavica, moja žena je poglavica.

POGLAVICA BLANCA: Ja sam poglavica, Arguse. I kao poglavica te tražim da nam vratiš dijete! Pavo se izlegao iz jajeta koje si nama ukrao! A vi, ostali, prestanite s tim praznovjerjem! Mi nismo duhovi. Mi smo paunovi Bijelci. I nikome nećemo nauditi.

(Žamor se pojačava)

SVI: Ona ima rep!

ALBA: O ne, ne opet! Da, ima rep! I ja imam rep! I sve žene kod nas imaju rep. I mnoge šarene paunice van ovog sela imaju rep. Ne sve, ali mnoge. Ima puno toga o svijetu što morate naučiti! Mislim, ako želite... Ako ne...

POGLAVICA BLANCA: Znamo da vam je previše novih stvari odjednom, polako, razgovarat ćemo.

POGLAVICA ARGUS: Nećemo mi ni o čemu razgovarati! U boj, braćo i sestre paunovi! (Okrene se, ali nitko ne izgleda zainteresiran za borbu. Šareni paunovi razgledavaju bijele, paunice dolaze do bijelih paunica i pitaju ih o njihovim repovima....Šimica je zagrlila brata Stipicu. Pavo i Alba se gledaju i smiju.)

POGLAVICA ARGUS: Braćo! Vojnici moji! Šta čekate! Napadnimo ih! Nas je više! Šta vam je! Oni su drukčiji! Oni nisu kao mi! Braćo! Hoćete da i naše žene dobiju repove? Paunovi!

STIPICA: Arguse, smiri se.

(Svi razgovaraju, Argus i dalje divlja, vuče ih za krila, paunovi ga ne slušaju)

ARGUS: Ne mogu ovo gledati! Idem! Odlazim! Negdje još sigurno ima čistokrvnih paunova koji ovo ne bi dozvolili! Zbogom! Vidjet ćete, kad vam žena postane poglavica, nemojte reći da vas nisam upozorio! (odlazi)

ŠIMICA: On isto, kao da je to najgora stvar koja bi nam se mogla dogoditi. Neš ti!

PAVO: (i dalje zaljubleno gleda u Albu) Alba....

TROKAN: Jel ti to cura?

PAVO: Nadam se da je.

ALBA: A jesam, valjda...

TROKAN: A koliko ona to ima oka u repu? To je možda najviše što sam vidio.

TROKAN: Oko oko oko oko oko oko oko oko oko....

SVI: Oko oko oko.....

MRAK.

U mraku čujemo još Albu.

ALBA: Prestanite mi brojat oka! Jeste čuli! Kakve veze ima koliko oka imam!

SVI: (i dalje, bez prestanka) Oko, oko, oko, oko, oko, oko....

Muzika.

KRAJ